

Interview Alex Krebs

“Tango is de meest eerlijke manier van samenzijn”

Waarom zou je een week lang in Zuid Frankrijk tangoles nemen van een jonge Amerikaan uit Portland? Is het vanwege die prachtige plek in de vallei van de Tarn, de heerlijke atmosfeer van La Frasyne en het bijzonder innemende gastheerschap van Peggy en Vincent? Misschien een betere vraag: waarom was deze week van La Frasyne niet binnen enkele dagen volgeboekt? Alex Krebs is niet zo bekend als docent in Nederland, maar diegenen die lessen bij hem gevolgd hebben, worden automatisch enthousiaste leerlingen. Als docent heeft hij de gave om met enorme precisie bewegingen en technieken uit te leggen, zijn vinger te leggen op lastige onderdelen van de beweging en om de juiste oefeningen aan te reiken om de pas te analyseren. Hij is onnavolgbaar in de manieren waarop hij deze techniek weer onderdeel laat worden van zijn dans. En daarbij staat muziek centraal in al zijn aanwijzingen. Als musicus tracht hij iedere beweging een mooie plek te geven, passend bij de tango waarop gedanst wordt. Daarmee komen we op de essentie van zijn aanpak: alles is gericht op 'social dancing'. Als een van de weinige docenten is hij altijd in voor een dans en zal de hele avond op de vloer te vinden zijn. Het liefst urenlang met die ene danseres die hem de magie van de tango brengt. Tijd voor een gesprek met Alex.

Alex was al als tiener gefascineerd door tango. "Ik luister mijn hele leven al naar muziek en hoorde op een gegeven moment Gardel. Ik vond het fantastisch, heb daar een jaar lang erg van genoten en had toen pas door dat er zoiets bestond als het genre 'Tango'. Na veel luisteren ben ik tangoles gaan nemen, gewoon ballroom-

Alex begeleidt de dansers tijdens de Internationale Week in El Corte. Foto: Tatyana Balashova

tango wat me niks deed. Al snel werd dat Argentijnse Tango. En eerlijk gezegd, weet ik nu al dat ik mijn hele leven zal blijven dansen, zo erg hou ik van de muziek. Daarbij komt mijn fascinatie voor de dans en de mogelijkheid tot improvisatie, iets dat jazzmuziek me heeft gebracht. Ik was totaal verkocht toen ik zo'n 8 maanden danste en opeens met een danseres de magie meemaakte van een perfecte dans. Alles was nu compleet: ik was al onder de indruk van de analytische kant van de tango, had mijn hart al verkocht aan de creativiteit, genoot van de muziek en met deze bijzondere magie werd het onvoorwaardelijke liefde". Hij is direct naar Buenos Aires vertrokken en heeft twee maanden lang dag en nacht gedanst en gestudeerd op de tango. Nu gaat hij regelmatig terug om bij te leren. Drie maestro's zijn voor hem het belangrijkste: "Chicho, reikte mij de creativiteit aan vanuit de muziek. Fabian Salas maakte voor mij de structuren duidelijk en Damián Esell en Nancy Louzán leerden mij de elegantie van de dans". Het ging daarna allemaal heel snel; eenmaal terug in Portland werd hij direct gevraagd om les te geven en al snel werd hij gevraagd in het internationale circuit.

Het belangrijkste in de tango is voor hem 'social dancing' dat wil zeggen, gewoon naar een salon gaan, daar doet hij zijn inspiratie op voor de lessen. Als hij niet meer zou dansen, dan zou hij ook geen les meer geven. "Samen met iemand op de muziek dansen waar je van houdt, juist in de beweging krijg je het diepere gevoel van de tango mee. Het is de meest eerlijke manier van samen zijn. Voor mij is het gevoel voor elkaar ook veel belangrijker dan het mooie van de beweging, ik let er niet op hoe het eruit ziet. De partner moet zich plezierig voelen, moet zich speciaal voelen. Lesgeven vind ik leuk en terug-

Alex in La Frayssinette. Foto: Karin Venverloo

kijkend heb ik dat eigenlijk altijd al gedaan, of het nou in wiskunde, muziek, spaans of snowboarden was".

Nu wordt muziek steeds belangrijker voor Alex. Hij speelt al enkele jaren bandoneon en is een orkest begonnen, Conjunto Berretin. Met dit orkest heeft hij zojuist zijn eerste cd opgenomen, het is tangomuziek speciaal voor dansers. Demonstraties vindt hij het minst belangrijk. Natuurlijk hoort het er bij, onderkent hij, maar hij vindt het nogal extern gericht en het vraagt een totaal andere aanpak. De show die hij ooit heeft gemaakt, vond hij wel leuk om te doen maar niet echt belangrijk

Zijn huidige leermeester is iemand van buiten de tango. Het is een ex-balletdanseres die nu zeer gevraagd is door solisten van de grote balletten. Zij ondersteunt deze dansers met haar adviezen. Volgens Alex is zij in staat om heel precies aan te geven hoe een beweging geoptimaliseerd kan worden, waardoor deze nog prettiger en herkenbaarder wordt voor de danspartner. Ze heeft volgens hem een enorm goed oog voor beweging. Ook helpt ze hem om de 'performance' beter te maken, zodat het er ook goed uitziet.

“Het gevoel voor elkaar vind ik belangrijker dan het

Hij hoeft niet lang na te denken over de vraag wat voor hem het belangrijkste is wat hij cursisten wil meegeven, namelijk inspiratie. “Ik wil dat mijn leerlingen nog meer gaan dansen en gaan lessen. Alleen daardoor worden dansers beter. Ik richt me op het leiden en volgen, leren lopen en het functioneren van het lichaam. Natuurlijk willen de leerlingen moeilijke figuren, blijkbaar hebben ze dat eerst nodig om daarna pas de technieken te willen leren. Ik wil niet dat ze sequenties leren dansen. Ik wil dat alles uit leiden en volgen ontstaat. Je moet je lichaam dus begrijpen en het op de juiste manier gebruiken. Daarvoor moet je de concepten van de dans begrijpen. Leren kennen uit welke onderdelen een techniek bestaat en dat kunnen analyseren. Het is dus niet zo zinvol om bijvoorbeeld een specifieke gancho te leren. Als je het concept door hebt en kunt toepassen kun je zo'n gancho op iedere plek inpassen”. Lesgeven vindt hij leuk. En dat is te merken. Met zichtbaar plezier leert hij zijn cursisten de structuren en haalt de mystiek uit de tangopassen. Hij wil de mensen inzicht geven en duidelijkheid. “Mijn leukste groepen zijn beginners, die wil ik een mooie start geven. En een vergevorderde is voor mij het toetje. Het middenniveau is lastig, wat is nou een middenniveau, wat moet je hén leren?”

Lessen houdt hij voor zichzelf spannend door te werken vanuit de creativiteit van de cursisten. Hij reikt een techniek aan, geeft het systeem of concept en een serie variaties daarop. Dit kunnen de cursisten in hun eigen manier van dansen inpassen. Open of gesloten maakt dan niet uit. Hij houdt van improvisatie en geniet van muzikaliteit. “Een pas moet uitkomen in de muziek, moet passen in de danslijn en moet comfortabel zijn om uit te voeren.”

Door de vele reizen naar Europa is hij in staat om een mooi beeld te schetsen van de grote verschillen. De omgang met dans door de volgers vindt hij het belangrijkste verschil. Volgens hem zijn de volgers in Europa veel expressiever. “Het overnemen door de volger is

echt iets Europees. Misschien komt dat omdat er hiervoor in de meeste salons op de vloer ruimte genoeg is. Amerikanen zijn vooral erg serieus. Niet zozeer over zichzelf, maar wel over tango. Ze bijten zichzelf er helemaal in vast; gaan bijvoorbeeld op yoga-, pilates- of balletles, gaan op dieet en willen de beste schoenen. Alles om perfect te kunnen dansen. Er wordt in Amerika veel geëxperimenteerd met figuren en met leiden en volgen.”

Hij is een zeer muzikale danser en speelt met de wendingen en loopjes in de muziek. Ik heb dat eenvoudig willen verklaren vanuit zijn studie. Maar hij ontkent dat het een voordeel is om afgestuurd musicus te zijn. Hij ziet het eerder als nadeel. Musici dansen vaak erg precies op de instrumenten en dus minder op het gevoel van de muziek. Het maakt ze dus zeker geen betere dansers.

Als liefhebber van 'gekke muziekjes' stel ik hem uiteraard ook de vraag of hij danst op niet-tango muziek. “Kunst moet zich ontwikkelen, dat is nou eenmaal zo. En mogelijk inspireert het mensen om juist daarop te willen dansen.

mooie van de beweging”

Ik zou deze muziek liever wat later op de avond zien. Perfecte harmonie met de muziek is nodig, dus ik hou niet zo van een snelle beat met veel langzame instrumenten eroverheen. Ik vind Neotango een interessante ontwikkeling, maar meer vanuit de ontwikkeling gezien, niet zozeer vanuit de huidige muziek.”

Wat blijft er nog te wensen als je, zoals Alex, pas 27 jaar bent, de wereld over reist om workshops te geven, je eigen dansschool hebt, dj't en shows hebt ontwikkeld? “Ik wil meer gaan doen met de bandoneon. Ik speel eigenlijk pas heel kort en wil me daarin verder ontwikkelen. Ik wil sowieso meer met muziek gaan doen, ook gaan arrangeren. Ik wil mee kunnen denken over de evolutie van tango. Maar vergis je niet, ook als danser wil ik nog heel veel leren en voel ik me nog student. Ik dans vrij traditioneel en zoek naar manieren om te veranderen. En als docent wil ik mijn lessen nog leuker maken, helder krijgen. Ik vind het leuk om te zien hoe studenten met mijn lessen omgaan, ik hou van die groepsdynamiek, geniet van de interactie. En zal ik over 10 jaar nog lesgeven? Geen idee, maar dansen zal ik zeker.”

Hij zal niet bewust veel moeite doen om in Europa nog meer les te gaan geven. “Ik ben er veel geweest maar liet daardoor Portland erg in de steek. Ik geef les waar ik gevraagd wordt, bied mezelf dus niet aan. Ik bouw vooral aan de eigen gemeenschap. Het reizen wordt ook voorspelbaar en Amerika trekt hard aan me, vooral omdat het zo lastig is voor Argentijnse dansers om er te komen werken. Ik kan er ook veel meer mensen bereiken en het is financieel ook veel interessanter voor me. Ik heb dus mijn verplichtingen hier en dat biedt automatisch minder keus.”

Portland is een bijzondere tangogemeenschap. “Ik denk dat er weinig tangogemeenschappen zijn die zo gericht zijn op samenwerking als hier in Portland.” Als Alex er niet is geven andere docenten de lessen en ze verwijzen ook studenten aan elkaar door. Ze geven elkaars salons door en andere docenten geven hun lessen in zijn locatie. Dit komt door Clay Nelson, de eerste docent in Portland, hij heeft dit klimaat geschapen en ze zijn er allemaal in opgegroeid. Dit vindt hij niet specifiek voor Amerika, maar vooral specifiek voor Portland.

Hij zou desgevraagd alle dode maestro's nog wel eens een keer willen ontmoeten en bij ze les nemen. Hij benijdt diegenen die geleest hebben bij onder andere Todaro of Pepito. Verder heeft hij iedereen die hij wilde ontmoeten gezien. Zijn grootste wens is nu om meer contact te hebben met Argentijnse musici, maar dat blijkt erg lastig.

In december is Alex weer in Nederland, hij is een vaste bezoeker van Tangomagia en van El Corte's marathon party.

Alex (links) in La Frayssinette en (rechts) lesgevend in de nieuwe locatie van de Amsterdamse 'Undergroundsalon' Marci Panis.

Foto's: Karin Venverloo